

Arrest

nr. 210 651 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende een eerste asielaanvraag in in België op 7 december 2005. Op 30 maart 2006 verklaarde het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) deze aanvraag ontvankelijk. Op 23 juni 2008 werd verzoeker aangehouden op verdenking van mensenhandel.

1.2. Op 18 maart 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing op 20 april 2009. De Raad van State verwierp het administratief cassatieberoep tegen deze beslissing op 24 juni 2009.

1.3. Op 18 januari 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in in België. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

1.4. Op 16 augustus 2017 diende verzoeker voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in. Op 22 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd op 6 september 2017. Op 19 september 2017 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd op 10 oktober 2017 bij arrest nr. 193 402.

1.5. Op 9 november 2017 werd opnieuw geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Tuz Khurmatu. Uw vader zou lid zijn geweest van de Baath partij en zou als officier hebben gewerkt bij de veiligheidsdienst 'Amn'. Uw vader en broer zouden sinds 10/07/2005 zijn ontvoerd. U verdenkt leden van de KDP hiervan omdat uw vader in 1974 als lid van de communistische partij betrokken zou zijn geweest bij de dood van een lid van de KDP. Nadien zou uw vader lid geworden zijn van de Baathpartij en bij de 'Amn' zijn gaan werken om vervolging door de autoriteiten tegen leden van de communistische partij tegen te gaan. In augustus 2005 zou u benaderd zijn geweest door twee leden van het Irakese verzet om mee te vechten tegen het Amerikaanse leger en de Irakese regering. Ze zouden u hebben uitgekozen omwille van het verleden van uw vader bij de Baathpartij en de veiligheidsdienst. U zou dit hebben geweigerd. In september 2005 werd u opnieuw benaderd door diezelfde leden van het verzet en weigerde u opnieuw. Op 03/10/2005 werd u een derde keer benaderd door dezelfde personen en u weigerde een derde keer. Daarop zouden zij u hebben bedreigd. U ging nog diezelfde dag naar de politie en een dag later zouden deze personen zijn aangehouden. Wegens gebrek aan bewijs werden zij echter vrijgelaten op 08/11/2005. Daarop zou u uw huis in Tuz hebben verlaten. Enkele dagen later vielen gemaskerde mannen het huis binnen op zoek naar u. Daarop besliste u op 26/11/2005 Irak te verlaten.

Op 7 december 2005 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Op 30 maart 2006 werd uw aanvraag ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 23 juni 2008 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mensenhandel.

Op 18 maart 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing op 20 april 2009. Het beroep dat u aanhangig maakte bij de Raad van State (RvS) werd op 24 juni 2009 verworpen.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, vroeg op 18 januari 2011 een tweede maal asiel aan in België. Uw tweede aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen.

Op 16 augustus 2017 vraagt u een derde maal asiel aan in België. U zou het Belgisch grondgebied niet hebben verlaten. U beroept zich op dezelfde problematiek als in uw eerste aanvraag en stelt dat de terreurorganisatie die u toen bedreigde nu deel uitmaakt van Daesh waardoor u bij een terugkeer vreest voor uw leven. Tevens beroept u zich op de algemene situatie in uw regio Tuz.

Op 22 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd door de RVV vernietigd op 6 september 2017. Op 19 september 2017 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd vernietigd op 10 oktober 2017 (annulatiearrest nr. 193402).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet er worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op uw herkomst uit Tuz en de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet en daarop verder bouwt.

In dit verband dient evenwel te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan. Zo constateerde het CGVS dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering als zou uw vader tewerkgesteld zijn geweest bij de veiligheidsdienst van 1979/1980 tot aan de val van het regime. Bijgevolg kon evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u omwille van deze reden benaderd en geïnterviewd werd door leden van het Iraakse verzet. De RvV bevestigde deze beslissing en voegde eraan toe dat uit het vonnis van 20 januari 2009 van de Correctionele rechtbank te Leuven bleek dat uit afliuftermaatregelen werd vastgesteld dat de door u voorgelegde kopie van een attest, opgemaakt door de politie van 'Tuz', waarin wordt vermeld dat u werd bedreigd door een groep terroristen en die uw verklaring diende te ondersteunen dat uw vader voor de Iraakse geheime dienst werkte, dat uw vader en broer werden ontvoerd en dat u bedreigd werd door terroristen op bestelling en tegen betaling van 700 euro werd verkregen. Uw beroep bij de RvSt werd verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Er dient te worden vastgesteld dat u zich bij uw huidige aanvraag opnieuw beroept op uw vorige problematiek en verklaart dat deze groep nu deel uitmaakt van Daesh waardoor uw leven in gevaar is bij een terugkeer naar Irak. Aangezien geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bewering te worden geïnterviewd door terroristen met betrekking tot uw eerste problematiek, kan aldus ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u momenteel zou worden geïnterviewd door dezelfde terreurgroep die nu deel uitmaakt van Daesh. U bedient zich enkel van blote beweringen die niet enkel ongeloofwaardig zijn maar die bovendien op geen enkele manier worden ondersteund. U geeft aan over een dreigbrief te beschikken, maar laat na deze voor te leggen. Bovendien zou het een kopie van een dreigbrief betreffen en zou het originele zich nog in Irak bevinden waardoor deze, moest deze daadwerkelijk in uw bezit zijn, alsnog geen enkele bewijswaarde heeft. Daarenboven blijkt dat u zich eerder bediende van frauduleuze praktijken om valse documenten te bekomen die uw asielaanvraag dienden te ondersteunen. Dat u enkel blijft volharden in een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid en daarbij een waas

opwerpt van eventueel beschikbare documenten die vervolging zouden aantonen op het moment dat er sprake is van een effectieve terugkeer naar Irak, is allerminst afdoende om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid in positieve zin te wijzigen.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van een statuut van subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in Tuz Khurmatu, dient te worden gewezen op artikel 55/4 c van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat men wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een misdrijf heeft gepleegd. U blijkt te zijn veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf wegens uw betrokkenheid bij mensenhandel en bendevorming. Het misdrijf dat u begaan heeft, en waarvoor u veroordeeld bent, kan niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, oordeelt de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, "op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement".

Wat betreft het vernietigingsarrest met nummer 193 402 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 oktober 2017 gewezen heeft waarbij de Raad concludeerde dat de commissaris-generaal terzake "niet [heeft] voldaan aan zijn motiveringsplicht", moet vooreerst worden opgemerkt dat blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.s. 21 mei 2014), de wijziging van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet voortvloeit uit een wijziging van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (Memorie van Toelichting, Parl. St., Kamer 2013-2014, DOC 53 3445/002, 6 en 13), zodat voor de draagwijdte ervan nuttig naar dit artikel kan verwezen worden.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet stelt de gemeenschappelijke normen en procedures vast met betrekking tot het van rechtswege schorsend effect van de volle rechtsmacht procedure, overeenkomstig de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen. Conform artikel 41 van de richtlijn 2013/32 maakt artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet onder restrictieve voorwaarden een uitzondering op deze regel, met name wanneer de volgende asielaanvraag niet in overweging genomen wordt en mits het Commissariaat-generaal zich er van vergewist heeft dat een terugkeerbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unie-verplichtingen van die lidstaat. De motiveringsplicht opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is dan ook enkel van belang bij het bepalen of het beroep van rechtswege een schorsend of niet schorsend karakter heeft.

Voor zover een terugkeerbesluit met zich zou meebrengen dat u rechtstreeks dan wel onrechtstreeks naar uw regio van herkomst in Irak, i.c. Tuz Khurmatu zou worden teruggeleid, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat niet voldaan is aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 39/70 Vreemdelingenwet, aangezien de landeninformatie waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd uitwijst dat er voor de daar aanwezige burgerbevolking een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Zulks ligt naar mening van de commissaris-generaal in lijn met het standpunt van de UNHCR, waar de Hoge Commissaris in randnummer 47 van de tekst Staten aanspoort om af te zien van het gedwongen terugleiden van Irakezen, afkomstig uit gebieden in Irak die getroffen worden door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS (cf. UNHCR, Position on Returns to Iraq" d.d. 14 november 2016 ; zie bijlage in het administratief dossier).

Voorgaande impliceert in voorkomend geval een opschortend beroep, hetgeen met zich mee brengt dat er tijdens de voor het indienen van het eventuele beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van u geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Bijgevolg kan moeilijk worden ingezien welk belang u zou hebben bij een betwisting van de motivering rond het non-refoulementbeginsel.

Wat betreft de verdere modaliteiten van een terugkeerbesluit, en voor zover hogergenoemd vernietigingsarrest refereert aan het gegeven dat "[...] de commissaris-generaal het onderzoek ten onrechte beperkt tot de regio Tuz Khurmatu, waarvan verzoeker oorspronkelijk afkomstig, zonder dat er rekening gehouden wordt met zijn Iraakse nationaliteit en 'de Dienst Vreemdelingenzaken, auteur van het terugkeerbesluit lastens verzoeker, verzoeker immers ook [kan] repatriëren naar en ander landsgedeelte van Irak, waar hij mogelijks ook het risico loopt op direct of indirect refoulement' en de Dienst Vreemdelingenzaken reeds heeft 'trachtten terug te leiden naar Erbil op 3 september 2017', waarvan hij 'Bericht van repatriëring dd. 31.08.2017' bij het verzoekschrift voegt", moet worden herhaald en benadrukt dat u bij beslissing d.d. 18 maart 2009 door het Commissariaat-generaal uitgesloten werd van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd bij arrest met nummer 26 093 d.d. 20 april 2009 en waar de Raad in het vernietigingsarrest d.d. 10 oktober 2017 onder 2.4. tevens oordeelt dat "[v]erzoekers argumenten kunnen dan ook niet leiden tot een ander besluit dat dit een ernstig misdrijf betreft noch van de hieruit volgende uitsluiting van de subsidiaire bescherming [...]."

Daar u zodoende met recht werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, volgt hieruit logischerwijze dat er zich geen verder onderzoek opdrong naar de eventualiteit of opportuniteit van een intern hervestigingsalternatief in het licht van de algemene veiligheidssituatie, en het Commissariaat-generaal zulk een onderzoek bijgevolg niet heeft verricht. Het Commissariaat-generaal beschikt te dezen dan ook niet over eventuele bijkomende of nuttige gegevens die een dergelijke afweging zinvol of mogelijk maken.

In dit verband moet voorts worden benadrukt dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar aan het Commissariaat-generaal de verplichting oplegt om op een met redenen omklede wijze te oordelen dat een terugkeerbesluit niet direct of indirect tot refoulement zal leiden, doch onderhavige beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag houdt an sich geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel in. Het is dus op het ogenblik dat u door de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kunt dan ook ten gepaste tijde, met name wanneer u in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, middels het indienen van een annulatieberoep tegen de verwijderingsmaatregelen genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling, waarbij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om te onderzoeken of u desgevallend naar Irak kan worden teruggeleid en desgevallend te motiveren dat de daarbij beoogde bestemming noch rechtstreeks noch onrechtstreeks een schending vormt op artikel 3 EVRM.

Tot slot dient te worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal op datum van 17 oktober 2017 door de Cel Repatriëringen, Dienst Vreemdelingenzaken in kennis werd gesteld van het gegeven dat u inmiddels in vrijheid werd gesteld (zie informatie die als bijlage in het administratief dossier is gevoegd). Bijgevolg bent u momenteel niet het voorwerp van enige verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, waardoor er niet langer voldaan is aan één van de voorwaarden voor een uitzondering op het schorsend beroep (artikel 39/70, lid 2, 1° Vreemdelingenwet) en heeft de motivering met betrekking tot het non-refoulementbeginsel in dezen dus geen impact op het schorsend karakter ervan."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert het volgende middel aan:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 55/4 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTKELEN 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
- A. IN HOOFDORDE: SCHENDING ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET EN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Verzoeker heeft de Irakese nationaliteit, is van Koerdische origine en afkomstig uit Tuz Khurmatu. Verzoeker diende op 16 augustus 2017 een asielaanvraag in via het gesloten centrum waar hij verbleef. In zijn asielaanvraag beroept verzoeker zich op de algemene situatie in de regio Tuz en Irak (zie pagina 1 van de "schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag", stuk 3, en pagina 1 van de bestreden beslissing: "Tevens beroept u zich op de algemene situatie in uw regio Tuz", stuk 1). Gelet op het bepaalde in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, dient er een volledig onderzoek plaats te vinden op basis van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging zou nemen. In dergelijk geval dient

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers te oordelen op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het komt, ingevolge deze wettelijke bepaling, aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe om dit oordeel te maken.

Dit is van aanzienlijk belang. Verzoeker verkreeg immers, n.a.v. zijn asielaanvraag, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (een bijlage 13quinquies, daterende van 16 augustus 2017). Ook eerder verkreeg verzoeker een verwijderingsmaatregel betekend, waaronder een bijlage 13septies. Verzoeker werd vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op repatriëring. Een gedwongen verwijdering van verzoeker naar Irak is dus niet louter een theoretische mogelijkheid (aangezien hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten), maar wordt ook werkelijk nagestreefd door de Dienst Vreemdelingenzaken (getuige hiervan zijn recente vasthouding in een gesloten centrum en de planning van een repatriëring – stuk 6).

2. In de eerdere beslissing van het CGVS van 22 augustus 2017 werd gesteld dat het CGVS in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het CGVS bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 191 447 van 4 september 2017 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nochtans vast dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet onder andere bepaalt dat de commissaris-generaal “oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement” (randnummer 2.8, pagina 7).

In het arrest werd duidelijk gesteld dat dergelijk onderzoek in casu niet gebeurd is.

De zaak werd daarom teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. In de tweede beslissing van het CGVS van 19 september 2017 werd hierover door het CGVS geoordeeld als volgt (pagina 2, eigen accentuering):

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel voor burgers in Tuz Khurmatu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Tuz Khurmatu”.

Het CGVS beperkte het onderzoek voorzien in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet ten onrechte tot de vraag naar eventuele ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en tot de regio Tuz Khurmatu, waarvan verzoeker oorspronkelijk afkomstig hoewel hij al verblijft in België sinds 2005 (zie het feitenrelaas). Er wordt echter geen acht geslagen op de nationaliteit van verzoeker (Irak). De Dienst Vreemdelingenzaken, auteur van het terugkeerbesluit lastens verzoeker, kan verzoeker immers ook repatriëren naar een ander landsgedeelte van Irak, waar hij mogelijks ook het risico loopt op direct of indirect refoulement.

De praktijk wijst dit ook uit. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker (overigens tijdens het lopende beroep bij uw Raad tegen de vorige asielbeslissing) trachtten terug te leiden naar Erbil op 3 september 2017 (stuk 6). Deze regio ligt om minder dan 200 km van Tuz Khurmatu.

De nationaliteit van verzoeker wordt overigens niet betwist.

In het arrest nr. 193 402 van 10 oktober 2017 werd deze beslissing van het CGVS van 19 september 2017 vernietigd. In het arrest wordt opgemerkt dat het CGVS geen nadere informatie verstrekt over de gegevens die een terugkeer naar Irak aanbelangen (randnr. 2.6). De Raad stelt hierom vast dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldaan heeft aan zijn motiveringsplicht.

De zaak werd daarom opnieuw teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Op 9 november 2017 werd een derde beslissing genomen tot weigering van de inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoeker. Zoals blijkt uit deze beslissing, worden er door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen allerhande motiveringen gemaakt (o.a. vanuit de parlementaire voorbereiding van artikel 39/70 Vreemdelingenwet, zie verder hieronder) om naar niet te komen tot het verplichte en volledige onderzoek voorzien in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Door de zeer omslachtige redenering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontbreekt ook een duidelijke conclusie. Onder punt “C. Conclusie” komt men wel tot de vaststelling dat “op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet”, maar een besluit of een terugkeerbesluit leidt tot direct of indirect refoulement wordt niet genomen (of ontbreekt alleszins). Men verwijst immers direct naar de beroepsmogelijkheden (“Uw

aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet”).

De opdracht voorzien in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet is nochtans duidelijk dat er moet worden geoordeeld of een terugkeerbesluit (d.w.z. een besluit dat verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst, Irak, en niet enkel de regio waarvan hij afkomstig is) leidt tot direct of indirect refoulement. Dit moet in zijn geheel worden onderzocht.

In plaats van dit wettelijk verplicht onderzoek uit te voeren, verwijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de nieuwe beslissing van 9 november 2017 “vooreerst” naar de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet waarbij de brug wordt geslagen met artikel 39/70 Vreemdelingenwet:

- De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat “vooreerst” moet “worden opgemerkt dat blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.s. 21 mei 2014), de wijziging van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet voortvloeit uit een wijziging van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (Memorie van Toelichting, Parl. St., Kamer 2013-2014, DOC 53 3445/002, 6 en 13), zodat voor de draagwijdte ervan nuttig naar dit artikel kan verwezen worden” (pagina 2, onderaan).

- Hieruit concludeert het CGVS dat “de motiveringsplicht” opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet “enkel van belang [is] bij het bepalen of het beroep van rechtswege een schorsend of niet schorsend karakter heeft” (pagina 3, bovenaan).

Deze merkwaardige redenering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis waarvan men de verplichting in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet uitholt (zie ook verder hieronder), kan niet worden bijgetreden.

De tekst van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet is duidelijk en behoeft geen interpretatie.

Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet stelt duidelijk: Na ontvangst van het asielerzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielerzoek zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielerzoek voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielerzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement (eigen accentuering).

Het artikel 39/70, tweede lid Vreemdelingenwet bevat inderdaad een verwijzing naar artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, maar beperkt op geen enkele manier de voorziene verplichting in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet:

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur vóór zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag

Artikel 39/70 Vreemdelingenwet dient (enkel) om vast te stellen of, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling een maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

De opdracht voorzien in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet is duidelijk dat er moet worden geoordeeld of een terugkeerbesluit (d.w.z. een besluit dat verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst, Irak, en niet enkel de regio waarvan hij afkomstig is) leidt tot direct of indirect refoulement. Dit moet in zijn geheel worden onderzocht en wordt niet ingeperkt door artikel 39/70 Vreemdelingenwet.

Niettemin oordeelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis van deze redenering, vervolgens (pagina 3):

- “Voor zover een terugkeerbesluit met zich zou meebrengen dat u rechtstreeks dan wel onrechtstreeks naar uw regio van herkomst in Irak, i.c. Tuz Khurmatu zou worden teruggeleid, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat niet voldaan is aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 39/70 Vreemdelingenwet, aangezien de landeninformatie waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd uitwijst dat er voor de daar aanwezige burgerbevolking een reëel risico op het lijden van ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, onder c) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen” (eigen accentuering).

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zijn onderzoek aldus ten onterechte tot:

- de regio van herkomst in Irak van verzoeker;
- de enkele vraag of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, onder c) van de Vreemdelingenwet bestaat;
- én, ten onrechte, onderzocht men enkel of er voldaan is aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 39/70 Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schijnt dit ook te beseffen. In de bestreden beslissing worden vervolgens namelijk de “verdere modaliteiten van een terugkeerbesluit” onderzocht, in het bijzonder met betrekking tot de mogelijkheid voor de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker te repatriëren “naar een ander landsgedeelte van Irak”.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt echter dat verzoeker “uitgesloten werd van de subsidiaire beschermingsstatus”, zodoende “dat er zich geen verder onderzoek opdrong naar de eventualiteit of opportuniteit van een intern hervestigingsalternatief in het licht van de algemene veiligheidssituatie, en het Commissariaat-generaal zulks een onderzoek bijgevolg niet heeft verricht”.

Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt er dus ten onrechte geen verder onderzoek verricht.

Verzoeker wijst nogmaals op de wettelijke opdracht voorzien in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat er moet worden geoordeeld of een terugkeerbesluit (d.w.z. een besluit dat verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst, Irak, en niet enkel de regio waarvan hij afkomstig is) leidt tot direct of indirect refoulement.

Dit moet in zijn geheel worden onderzocht, hetgeen in casu niet gebeurd is.

De vraag of verzoeker “uitgesloten werd van de subsidiaire beschermingsstatus”, is in deze context niet relevant. Het verplichte onderzoek in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet wordt hierdoor op geen enkele wijze ingekort.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt onmiddellijk te beseffen dat dit beperkte onderzoek inderdaad niet verzoekenbaar is met artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet:

- “in dit verband moet voorts worden benadrukt dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar aan het Commissariaat-generaal de verplichting oplegt om op een met redenen omklede wijze te oordelen dat een terugkeerbesluit niet direct of indirect tot refoulement zal leiden, doch onderhavige beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag houdt an sich geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel in”.

Compleet contra legem stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens dat:

- “een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM” zich pas zou opdringen “op het ogenblik dat [verzoeker] door de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd”.

Een onderzoek zoals verplicht in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet wordt ook nu niet uitgevoerd, ditmaal met de redenering dat de een weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel inhoudt.

Ook deze redenering druist regelrecht in tegen artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt duidelijk dat het aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om, op het moment dat een asielverzoek niet in overweging wordt genomen, te oordelen “op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement”.

Of een weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag een terugleidings- of verwijderingsmaatregel inhoudt, is hiertoe niet relevant.

Het doorspelen van de wettelijke verplichting naar de Dienst Vreemdelingenzaken op het ogenblik dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, vindt geen enkele steun in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet of een andere wetsbepaling.

Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat de beslissing dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement op een met redenen omklede wijze moet worden onderzocht, hetgeen ook in casu niet is gebeurd.

Samengevat, schendt de bestreden beslissing artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet en de formele motiveringsverplichting.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

B. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: DE UITSLUITING VAN DE SUBSIDIARE BESCHERMING

5. In de bestreden beslissing wordt, bij de beoordeling of verzoeker in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming gelet op de algemene situatie in Tuz Khurmatu, erop gewezen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, zodat hij moet worden uitgesloten op grond van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, zodat moet worden aangenomen dat hij wordt uitgesloten op grond van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt ten stelligste dat voor de toepassing van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet er een proportionaliteitsonderzoek diende te geschieden en dat een dergelijk onderzoek in de bestreden beslissing volledig afwezig is. De noodzaak van deze afweging volgt uit de parlementaire voorbereiding en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit de memorie van toelichting blijkt met betrekking tot het begrip “ernstig misdrijf” in deze bepaling “dat de bewoordingen van artikel 17 van richtlijn 2004/83/EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip «ernstig misdrijf» mutatis mutandis verwezen worden naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands): (...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable.(...) 157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes les circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations.(...)”(Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109 – 110).

Samengevat blijkt hieruit dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro's en contra's worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de betrokkene aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d.

Deze elementen in het kader van de belangenafweging dienen dus steeds in overweging te worden genomen, ook bij het onderzoek naar de vraag of er nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016 deze principes bevestigd (pagina 7): In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guidedes procédures et critères à appliquer pour déterminerle statut de réfugié au regard de la Convention de 1951et du Protocole de 1967 relatifs au statut de

réfugiés', uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, de daardoor veroorzaakte schade, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet rekening worden gehouden met alle pertinente factoren, inbegrepen de eventuele verzachtende maar ook verzwarende omstandigheden zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2578/001, 109)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze principes bevestigd, onder meer in zijn arrest nr. 140.962 van 13 maart 2015 en arrest nr. 182 795 van 23 februari 2017 (pagina 7):

Uit de memorie van toelichting blijkt met betrekking tot het begrip “ernstig misdrijf” in deze bepaling “dat de bewoordingen van artikel 17 van richtlijn 2004/83/ EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip «ernstig misdrijf» mutatis mutandis verwezen worden naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands): (...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable.(...) 157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes les circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations.(...) » (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109 – 110) Samengevat blijkt hieruit dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro's en contra's worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de betrokkene aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d. De verwerende partij kan, gelet op de aangehaalde parlementaire voorbereiding, niet ernstig voorhouden dat een proportionaliteitstoets niet vereist zou zijn bij toepassing van de uitsluitingsclausule ex artikel 9ter juncto artikel 55/4, c), van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kan derhalve, gelet op de aangehaalde parlementaire voorbereiding en de rechtspraak van de Raad van State, niet ernstig voorhouden dat een proportionaliteitstoets niet vereist zou zijn bij toepassing van de uitsluitingsclausule van artikel 55/4, c), van de Vreemdelingenwet. Bovendien ontslaat dit de verwerende partij niet van de verplichtingen opgelegd onder artikel 3 EVRM.

6. Ondanks deze verplichting blijkt uit niets dat er enige belangenafweging of proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden om na te gaan of er nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd op geen enkel moment deze verplichte belangenafweging gemaakt.

Verzoeker benadrukt dat hij werd veroordeeld op 20 januari 2009, voor feiten daterende van 2008. De veroordeling dateert aldus van meer dan 8 jaar geleden, voor feiten die zich reeds eerder voordeden. Hij onderging zijn straf. Hij was niet betrokken bij enige strafrechtelijke zaak sindsdien. Verzoeker verbleef nochtans onafgebroken in België sedert 2005 en werd niet gerepatriëerd. Hij vond zijn levenspartner, woont met haar samen (te 2000 Antwerpen, ...) en runt met haar een onderneming. Verzoeker verkreeg een attest van immatriculatie en zelfs een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F-kaart), later opnieuw ingetrokken, waardoor hij zowel in het bezit werd gesteld van een tijdelijk als duurzaam verblijfsrecht.

Minstens dienen deze elementen door het CGVS te worden afgewogen om na te gaan of er in casu nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

Verzoeker wijst hiervoor op de uiteenzetting in het feitenrelaas:

Verzoeker kwam België binnen op 07.12.2005, waarna hij een asielaanvraag indiende. Deze aanvraag werd uiteindelijk geweigerd op 18.03.2009.

Verzoeker is wettelijk samenwonende te Antwerpen met mevrouw A. E. J., geboren te Antwerpen op 10.09.1993, van Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft samen met zijn partner een bedrijf (een kap- en schoonheidssalon). Dit bedrijf werd opgericht in juli 2015 (stuk 3). Verzoeker is benoemd tot zaakvoerder in het bedrijf (stuk 4). Hij werkt hier samen met zijn partner.

Verzoeker diende op 15.11.2013 een aanvraag in op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet op basis van de wettelijke samenwoning met zijn vrouw. Hij verkreeg hiertoe een bijlage 19ter en werd op 12.12.2013 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij werd aldus in het bezit gesteld van een legaal (tijdelijk) verblijf.

Op 14.05.2014 werd de aanvraag gezinshereniging afgewezen, met de motivering: "aangezien de referentiepersoon nog geen 21 jaar is, voldoet zij niet aan vernoemde voorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980". De echtgenote van verzoekster had de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt, waardoor de aanvraag werd afgewezen.

Op 24.11.2015 werd door verzoeker een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend. Hij verkreeg hiertoe een bijlage 19ter en werd opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij werd aldus opnieuw in het bezit gesteld van een legaal (tijdelijk) verblijf.

Op 08.04.2016 werd de beslissing genomen tot weigering van de aanvraag en verkreeg verzoeker een bijlage 20. De aanvraag werd afgewezen met volgende motivering: "niet alle gevraagde documenten voorgelegd: ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie".

Op 27.04.2016 dient verzoeker een nieuwe aanvraag gezinshereniging in. Hij verkreeg hiertoe wederom een bijlage 19ter en werd opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij werd aldus opnieuw in het bezit gesteld van een legaal (tijdelijk) verblijf.

Verzoeker werd in functie van deze aanvraag een duurzaam verblijfsrecht verleend. Hij verkreeg een F-kaart (een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie) op 27.10.2016. Wederom werd aan verzoeker een verblijfsrecht toegekend, ditmaal van duurzame aard.

Op 16.12.2016 werd evenwel overgegaan tot intrekking van de F-kaart van verzoeker, omdat verzoeker onder een nog geldend Ministerieel besluit tot terugwijzing staat. Tegen deze beslissing werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is hangende.

7. Het verzoek tot het verkrijgen van het statuut van subsidiaire bescherming werd door de verwerende partij niet verder onderzocht. Men beperkt zich tot de bemerking dat verzoeker uitgesloten is van deze bescherming wegens een "ernstig misdrijf". Een werkelijk onderzoek heeft niet plaatsgevonden, in strijd met de bescherming van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, de toepassing van de uitsluitingsclausule van artikel 55/4, c) van de Vreemdelingenwet en het verplichte onderzoek zoals bedoeld in artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet ("Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt").

Het uitgevoerde onderzoek voldoet niet aan de vereisten van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, aangezien elke feitenvinding afwezig blijft, met de verwijzing naar de veroordeling van verzoeker, zonder dat er enige belangenafweging of proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden.

8. Omwille van deze redenen en de ernstige, algemene situatie in de regio Tuz, wordt door de verzoekende partij verzocht om, conform artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Ondergeschikt wordt door de verzoekende partij, gelet op de ernstige, algemene situatie in de regio Tuz en de bescherming geboden door artikel 48/4 Vreemdelingenwet, verzocht om de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de

erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet (39/2, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet)."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een oprichtingsakte van een vennootschap toe, zijn aanstelling als zaakvoerder, een kopie van zijn F-kaart en een bericht van repatriëring van 31 augustus 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de

artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C277/11, *M.M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De bestreden beslissing motiveert dat er geen sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken. Dit steunt op de volgende redengeving:

(i.) Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden problemen. Er werd onder meer geen geloof gehecht aan de bewering dat verzoekers vader tot aan de val van het regime bij de veiligheidsdienst werkte. Er werd ook geen geloof gehecht aan het feit dat hij hierdoor benaderd en gevisieerd werd door leden van het Iraakse verzet. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep. Aldus staat de beoordeling vast, behoudens voor zover verzoeker een nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

(ii.) Bij de huidige aanvraag beroept verzoeker zich opnieuw op de vorige problematiek en verklaart dat deze groep nu deel uitmaakt van Daesh waardoor zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar Irak. Aangezien geen geloof werd gehecht aan de bewering te worden gevisieerd door terroristen, zijn verzoekers verklaringen, dat hij thans wordt gevisieerd door dezelfde terreurgroep die nu deel uitmaakt van Daesh, niet aannemelijk. Hij verklaart over een dreigbrief te beschikken, maar legt deze niet voor.

(iii.) Wat betreft de subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in Tuz Khurmatu werd verzoeker op grond van artikel 55/4, § 1, c), van de vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf wegens betrokkenheid bij mensenhandel en bendevoering. Verzoeker werd aldus veroordeeld tot een ernstig misdrijf.

(iv.) Wat betreft het risico op direct of indirect refoulement overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, oordeelt het CGVS dat er voor de daar aanwezige burgerbevolking een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c), van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Er wordt daarbij verwezen naar het standpunt van de UNHCR, waar de Hoge Commissaris in randnummer 47 van de tekst Staten aanspoort om af te zien van het gedwongen terugleiden van Irakezen, afkomstig uit gebieden in Irak, die getroffen worden door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS (cf. UNHCR, *Position on Returns to Iraq d.d.* 14 november 2016).

(v.) Het CGVS verbindt hieraan dat tijdens de behandeling van het beroep voor de Raad geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Het CGVS oordeelt ook dat uit verzoekers uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus volgt dat er geen verder onderzoek naar een intern hervestigingsalternatief moet worden gevoerd.

Het CGVS besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zal dienen te onderzoeken wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

2.3.4. Met betrekking tot de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire bescherming

Onder *[B. In ondergeschikte orde: de uitsluiting van subsidiaire bescherming]* in het verzoekschrift richt verzoeker zich tegen de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat verzoeker dezelfde grieven aanvoert die reeds werden beoordeeld in het arrest nr. 193 402 van 10 oktober 2017, waarbij de eerdere beslissing werd vernietigd. Met betrekking tot de uitsluitingsbeslissing oordeelde de Raad evenwel als volgt:

“2.4. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat “de toepassing van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet er een proportionaliteitsonderzoek diende te geschieden en dat een dergelijk onderzoek in de bestreden beslissing volledig afwezig is”, waarvoor verzoeker verwijst naar “de parlementaire voorbereiding en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, antwoordt verwerende partij ter terechtzitting dat deze stelling niet langer aan de orde is. De Raad stelt inderdaad vast dat deze argumentatie immers betrekking heeft op de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van uitsluiting van de subsidiaire bescherming die door de commissaris-generaal op 18 maart 2009, in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, genomen werd. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Immers, gelet op het feit dat deze beslissing bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het beroep bij de Raad van State werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker werd veroordeeld op 20 januari 2009, voor feiten daterende van 2008 en aldus van meer dan 8 jaar geleden, dat hij zijn straf onderging, dat hij niet meer betrokken was bij enige strafrechtelijke zaak sindsdien, dat hij onafgebroken in België verbleef sedert 2005 en niet werd gerepatrieerd, dat hij zijn levenspartner vond, met haar samenwoont en met haar een onderneming runt, en dat hij attesten van immatriculatie verkreeg en zelfs een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F-kaart) dat later opnieuw werd ingetrokken, omdat hij onder een nog geldend Ministerieel besluit tot terugwijzing staat, waartegen beroep werd aangetekend dat nog steeds hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en de bij het verzoekschrift gevoegde “Oprichtingsakte”, “Aanstelling van verzoeker als zaakvoerder” en “Kopie F-kaart van verzoeker”, doen geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij op 20 januari 2009 veroordeeld werd. Het komt de Raad niet toe post factum de feiten die tot verzoekers veroordeling hebben geleid te herkwalficeren, zoals verzoeker lijkt te verwachten. Verzoekers argumenten kunnen dan ook niet leiden tot een ander besluit dat dit een ernstig misdrijf betreft noch van de hieruit volgende uitsluiting van de subsidiaire bescherming zoals reeds beoordeeld in het arrest van de Raad (RvV 20 april 2009, nr. 26 093) niet in een ander daglicht plaatsen.”

Daargelaten het gezag van gewijsde van dit arrest, voert verzoeker thans geen elementen aan die kunnen leiden tot een andere beoordeling. Deze beoordeling wordt dan ook overgenomen in het huidige arrest.

2.3.5. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, werd deze bepaling gewijzigd door artikel 42 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (*B.S.* 12 maart 2018). Het nieuwe artikel 57/6/2, §2, van de vreemdelingenwet is in werking getreden op 22 maart 2018 en bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terughrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”

Gelet op de hoger geschetste devolutieve werking van het beroep bij de Raad, dient actueel getoetst te worden aan het thans van kracht zijnde artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de beoordeling of de terughrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel en gericht is aan de minister of zijn gemachtigde teneinde deze mede te delen *“of de overwogen of eventuele gedwongen verwijderingsmaatregel tot een schending door België van zijn internationale verplichtingen in verband met het verbod op direct of indirect refoulement zou leiden. Deze beoordeling is dus niet bestemd voor de verzoeker maar voor de minister of zijn gemachtigde, zodat deze laatste met kennis van zaken een beslissing over de gedwongen uitvoering van een eventuele verwijderingsmaatregel kan nemen.”*

(...)

“Gezien de omstandigheden die hebben geleid tot deze beoordeling kunnen gewijzigd zijn, betreft dit een niet eensluidende beoordeling. Het komt dus bijgevolg aan de minister of zijn gemachtigde toe om de geldigheid van deze beoordeling te evalueren, in het licht van de elementen die tot zijn beschikking staan, alvorens zich hierop te steunen wanneer hij beoogt over te gaan tot de gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel. Indien de Commissaris-generaal oordeelde dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering overeenkomstig artikel 74/17, § 1, tweede lid, enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoont dat de beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is. (...)” (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 119).

Artikel 57/6/2, §2, van de vreemdelingenwet strekt er dus toe dat het CGVS de minister of zijn gemachtigde ervan op de hoogte brengt of een verwijderingsmaatregel een risico inhoudt op schending van het verbod op direct of indirect refoulement. Artikel 57/6/2, §3, van de vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen, wanneer het CGVS heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, een dergelijke maatregel gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de behandeling van dit verzoek. Ook uit de memorie van toelichting blijkt dat het advies bij een niet-ontvankelijk verzoek om internationale bescherming tot doel heeft een bescherming te bieden tegen refoulement indien het beroep bij de Raad op grond van artikel 39/70 van

de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 123*).

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motivering:

“Voor zover een terugkeerbesluit met zich zou meebrengen dat u rechtstreeks dan wel onrechtstreeks naar uw regio van herkomst in Irak, i.c. Tuz Khurmatu zou worden teruggeleid, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat niet voldaan is aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 39/70 Vreemdelingenwet, aangezien de landeninformatie waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd uitwijst dat er voor de daar aanwezige burgerbevolking een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Zulks ligt naar mening van de commissaris-generaal in lijn met het standpunt van de UNHCR, waar de Hoge Commissaris in randnummer 47 van de tekst Staten aanspoort om af te zien van het gedwongen terugleiden van Irakezen, afkomstig uit gebieden in Irak die getroffen worden door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS (cf. UNHCR, Position on Returns to Iraq” d.d. 14 november 2016 ; zie bijlage in het administratief dossier).

Voorgaande impliceert in voorkomend geval een opschortend beroep, hetgeen met zich mee brengt dat er tijdens de voor het indienen van het eventuele beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van u geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Bijgevolg kan moeilijk worden ingezien welk belang u zou hebben bij een betwisting van de motivering rond het non-refoulementbeginsel.

(...)”

Hieruit blijkt duidelijk dat het CGVS zich heeft uitgesproken over het verbod op non-refoulement, zoals vereist door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het CGVS oordeelde immers dat voor verzoekers regio van herkomst, Tuz Khurmatu, er een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen; daarbij wordt ook verwezen naar de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016.

Verder motiveert het CGVS met betrekking tot het feit dat verzoeker uitgesloten werd van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Daar u zodoende met recht werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, volgt hieruit logischerwijze dat er zich geen verder onderzoek opdrong naar de eventualiteit of opportuniteit van een intern hervestigingsalternatief in het licht van de algemene veiligheidssituatie, en het Commissariaat-generaal zulk een onderzoek bijgevolg niet heeft verricht. Het Commissariaat-generaal beschikt te dezen dan ook niet over eventuele bijkomende of nuttige gegevens die een dergelijke afweging zinvol of mogelijk maken.

In dit verband moet voorts worden benadrukt dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar aan het Commissariaat-generaal de verplichting oplegt om op een met redenen omklede wijze te oordelen dat een terugkeerbesluit niet direct of indirect tot refoulement zal leiden, doch onderhavige beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag houdt an sich geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel in. Het is dus op het ogenblik dat u door de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kunt dan ook ten gepaste tijde, met name wanneer u in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, middels het indienen van een annulatieberoep tegen de verwijderingsmaatregelen genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling, waarbij het aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om te onderzoeken of u desgevallend naar Irak kan worden teruggeleid en desgevallend te motiveren dat de daarbij beoogde bestemming noch rechtstreeks noch onrechtstreeks een schending vormt op artikel 3 EVRM.

(...)”

Ter terechtzitting blijkt niet dat verzoeker voor de afloop van de huidige beroepsprocedure werd verwijderd naar Irak. Zoals hoger reeds op gewezen, wijst het CGVS er in dit verband terecht op dat de beoordeling van het risico op refoulement op dat ogenblik toekomt aan de minister, c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In de mate verzoeker betoogt dat daarbij een onderzoek diende te worden gevoerd naar een eventueel intern vestigingsalternatief, herinnert de Raad eraan dat, zoals hoger onder [2.3.4. Met betrekking tot de

beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire bescherming] is gebleken, de verzoeker werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat het CGVS een advies dient te geven met betrekking tot het risico op refoulement in het kader van een nieuwe aanvraag, doet daaraan geen afbreuk.

De Raad kan in de huidige stand van het geding slechts vaststellen dat de commissaris-generaal een advies heeft gegeven met betrekking tot het risico op refoulement. Gelet op het feit dat verzoeker definitief is uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, dient de commissaris-generaal geen onderzoek te voeren naar het bestaan van een interne vestigingsalternatief voor verzoeker.

De Raad verwijst in dit verband ten overvloede naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld: *“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling.”* (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Waar verzoeker aanvoert dat op 16 augustus 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat er op 3 september 2017 werd gepoogd verzoeker te repatriëren naar Erbil, stond het verzoeker vrij daartegen een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Uit de interne databank van de Raad blijkt dat verzoeker tegen dit bevel enkel een (gewoon) verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, gekend onder het algemeen rolnummer RvV X.

Zoals hoger uiteengezet komt de verantwoordelijkheid met betrekking tot het verbod op refoulement uiteindelijk toe aan de minister, c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad kan in de huidige zaak enkel vaststellen dat het CGVS conform artikel 57/6/2, § 2, van de vreemdelingenwet een advies heeft gegeven met betrekking tot het verbod op refoulement.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT